

Nummer 16	15. August 1914	63. Aargang

Joseph Smith og den nyere Tids Videnskab.

(Af John S. Hansen.)

Joseph Smith var ikke Videnskabsmand — tvertimod, han var en ulærd Yngling, som i sin barnlige Enfoldighed henvendte sig til Gud om Oplysning, og som fuldt og fast troede paa det, han modtog fra Ham som Svar paa sin Bøn. Han „bad i Tro, uden at tvivle", og Gud tilkjendegav sin Villie for ham og kaldte ham til at udføre et stort Arbejde her paa Jorden og igjen gjøre Menneskene bekjendte med de evige, ophøjende og frelsende Sandheder, som de igjennem saa mange Aarhundreders Mørke og Vankundighed havde tabt Forstaaelsen af.

Det, som kommer direkte fra Gud til Menneskene, er absolut Sandhed og vilde gjøre dem lykkelige, hvis de vilde annamme og efterleve det; men før det er muligt at annamme det, maa det tros, og for at kunne tro paa det maa vi have Vished for, at det virkelig kommer fra Gud og er, hvad det udgiver sig for at være. En saadan Vished opnaas naturligvis først og fremmest ved, at Menneskene henvende sig til Gud selv „i Tro", og det Vidnesbyrd, der erhverves paa denne Maade, er det sikreste og paalideligste af alle; men ogsaa paa anden Maade kan yderligere Vidnesbyrd erholdes, nemlig ved en Undersøgelse af det, der udgives for at være Guds Ord og Villie, og ved en Sammenligning mellem det og det sande og gode i Mennesket selv og i Naturen, saaledes som Mennesket gjennem sin Forsken og sit Studium har lært disse Ting at kjende. Det vil med andre Ord sige, at der maa være en vis Forbindelse eller Overensstemmelse mellem Guds Ord og Villie og Resultaterne af Menneskenes ærlige Stræben efter at lære Naturens

Love at kjende — der maa være Overensstemmelse mellem sand Religion og sand Videnskab.

Naar en Profet fremstaar og forkynder Guds aabenbarede Ord til Menneskene, og dette Ord er i Modstrid med Videnskabens stadfæstede Principper og almindelig sund Menneskeforstand, da er enten Videnskaben paa Vildspor, eller ogsaa er han en falsk Profet. Naturligvis kunne vi ikke opstille vore egne Theorier og Meninger og saa forlange, at Guds Ord skal være i Harmoni med dem. Meget af, hvad der i Verden kaldes Videnskab i Dag, er kun Menneskenes egne Hypotheser eller Forudsætninger; men det, der er sandt i Videnskaben, det, som Gud aabenbarer til Menneskene gjennem Naturen, maa stemme overens med sand Religion; thi Gud modsiger ikke sig selv.

Da Joseph Smith fremstod og, ung og ulærd som han var, paastod, at Gud havde talt til ham og aabenbaret sin Villie til ham, saa kunne vi til en vis Grad bedømme Værdien af hans Udtalelser ved at sammenligne deres Indhold med den nyere Forsknings Resultater — med Videnskaben. Ikke saaledes at forstaa, at Aabenbaringerne til Joseph Smith ere videnskabelige Afhandlinger eller udgives for at besvare videnskabelige Spørgsmaal. De handle alene om saadanne Emner, som man er vant til at give Betegnelsen religiøse. De beskjæftige sig med Menneskets aandelige Velfærd og indeholde saadanne Lærdomme, Bud og Love, der ville sikre det en Frelse i Guds Rige, og de behandle altsaa i første Række Menneskets Forhold til Guddommen. Det er imidlertid umuligt at tænke sig, at saadanne inspirerede Ord kunne blive givne i et saa stort Omfang, at de udgjøre flere Bøger, uden lejlighedsvis at indeholde Udtalelser om og Hentydninger til videnskabelige Sandheder; thi det aandelige og timelige griber jo saaledes ind i hinanden, at det vilde være umuligt at adskille disse to fuldstændigt fra hinanden.

Skulde det nu vise sig, at de af Joseph Smith fremsatte Lærdomme og Principper omtalte og indeholdt store videnskabelige Sandheder og vare i Overensstemmelse med den nyere Tids Opdagelser og Undersøgelser, da vilde dette være et stort Bevis paa Sandheden af hans Paastand, og skulde det endvidere kunne bevises, at han fremsatte saadanne Ting vedrørende Naturens Love og Orden, Universet og Livet her paa Jorden, som vare ukjendte af Datidens Videnskabsmænd, men som senere ere blevne antagne som videnskabelige Kjendsgjerninger i hele den lærde Verden, da vilde dette tyde paa, at han var paavirket af en højere Magt — at han var inspireret. I Bøger og Skrifter af saadanne Mænd som B. H. Roberts, Dr. John A. Widtsoe og Dr. James E. Talmage er dette Emne blevet behandlet paa forskjellig Maade, og disse Forfattere have vist, at flere store, videnskabelige Sandheder, der vare ukjendte, da Joseph Smith fremkom med dem, nu ere alminde-

ligt anerkjendte. Vi ville her i Forbigaaende nævne nogle af de vigtigste, som ere behandlede i Dr. Widtsoes ypperlige lille Bog „Evangeliet og Videnskaben".

Grundprincippet i Nutidens Videnskab er Læren om Stoffets og Kraftens Uforgjængelighed. Det er en ved talløse Experimenter fastslaaet Kjendsgjerning, at Grundstofferne ikke kunne forandres eller tilintetgjøres, men at Alt i Naturen og Verdensrummet fremkommer ved, at de evige Grundstoffer forbindes med hinanden paa forskjellig Maade. Derved kommer man til den Slutning, at Stoffet i Universet hverken kan forøges eller formindskes, hverken skabes eller tilintetgjøres. Denne Lov begyndte at blive almindeligt anerkjendt i den lærde Verden for et Aarhundrede siden, men blev naturligvis forkastet af de religiøse Sekter, som endnu for en stor Del tro paa, at Gud er i Stand til at skabe Noget af Intet. I 1833 erklærede Joseph Smith, at „Elementerne ere evige", og udgav dette for at være Herrens Ord til ham; senere sagde han i en Tale, at „Elementerne have været til fra Evighed af ligesom Gud. Selve Grundstofferne kunne aldrig tilintetgjøres; de kunne organiseres og omorganiseres, men de kunne ikke tilintetgjøres. De havde ingen Begyndelse og kunne ikke have nogen Ende". I den første Halvdel af forrige Aarhundrede begyndte den Tanke mere og mere at gjøre sig gjældende, at Lys, Varme og andre Naturfænomener vare forskjellige Former af den samme „Urkraft" eller Energi. I Fyrrerne blev Kraftens Uforgjængelighed bevist ved Experimenter af forskjellige Fysikere og den Kjendsgjerning stadfæstet, at ingen Kraft kan tilintetgjøres; den kan forvandles eller omsættes i Lys, Hede, Elektricitet osv., men den kan ikke tilintetgjøres. Joseph Smith, som ikke kjendte noget til de videnskabelige Spørgsmaal, der beskjæftigede Sindene paa hans Tid, og ikke var i Stand til at benytte gængse videnskabelige Udtryk, kaldte denne Universalkraft — Spencers „Urkraft" — for „Intelligens". „Intelligens eller Sandhedens Lys blev aldrig skabt eller dannet og kan ejheller blive det." I alle Kirkens Bøger og Skrifter betragtes Stoffets og Kraftens Uforgjængelighed som uomstødelige Kjendsgjerninger, og Joseph Smith fremkom med denne Lærdom 15—20 Aar, før den blev almindelig antaget af den lærde Verden, og 10 Aar, før Dr. Joule udgav Resultaterne af sine berømte Experimenter paa dette Omraade.

Den Theori, at Universet er fyldt med et fint, usynligt Stof, kaldet Æther, der gjennemtrænger Alt og fylder Træets, Metallernes, Jordens og alle levende Væseners Porer, og hvorigjennem Lys, Varme, Elektricitet osv. forplanter sig, begyndte først at vinde Indpas i Midten af Aarhundredet, og først i Halvfjerdserne og Firserne blev den almindelig anerkjendt, men den blev fremsat af Joseph Smith allerede i 1832. At Universet og Alt i det styres ved Lov, at alle Himmellegemer ere i Bevægelse, at vort Solsystem kun er eet blandt Millioner, at vor Sol

tilligemed mange andre bevæger sig om et fjærnt Midtpunkt, og at der er Liv paa andre Kloder, at Jorden ikke blev skabt i sex Dage à 24 Timer hver, men i sex Tidsperioder af ukjendt Længde, at Alkohol, Tobak, The og Kaffe ere skadelige for Menneskene, at Alt i Universet foregaar efter Udviklingens evige Love tilligemed mange andre Ting ere nu videnskabeligt fastslaaede Kjendsgjerninger, men de vare ukjendte, da Jospeh Smith fremstod og sagde: Saa siger Herren. (Læs Pagtens Bog 88., 93., 121. og 130. Kapitel og Abrahams Bog 3.—5. Kapitel.)

Vi ville i det Følgende henvise til en af de Videnskabsgrene, som først i den nyere Tid har antaget bestemt Form, og som derfor ikke tidligere i egentlig Forstand har været en Videnskab, nemlig Psykologien. Psykologi er den „Videnskab, der omhandler Lovene for Sjælens Virksomhed". Den handler om Menneskets Følelsesliv, Sandserne, Villien, Erkjendelsen og de aandelige Egenskabers Love, hvorledes de virke, og paa hvad Maade de udvikles eller hæmmes. Det er derfor en vigtig Videnskabsgren, der er af stor Betydning i alle Livets Forhold, da et Kjendskab til Sjælelivets Love vil lette Undervisningen og Opdragelsen og lære os at forstaa mange af Livets store Gaader.

Studiet af Menneskets Følelsesliv har til alle Tider beskjæftiget den lærde Verden, og man har søgt at forklare sig Livsfunktionerne, deres Virkninger og Love; men man er bestandig gaaet ud fra fejlagtige Forudsætninger, idet man enten har forkastet Læren om Sjælens selvstændige Tilværelse eller betragtet denne som Noget, der ikke kunde stadfæstes videnskabeligt, og som derfor maatte overlades til sig selv. Det 17. og 18. Aarhundredes Materialisme betragtede Hjernen som alle Livsfunktionernes Hjemsted, og naar Legemet døde og Hjernen altsaa standsede sin Virksomhed, da ophørte alt Liv. Denne Anskuelse var den ledende i den videnskabelige Verden lige til det 19. Aarhundrede og gjør sig endnu gjældende i stor Udstrækning. Alle Anskuelser, der gik ud paa, at Mennesket havde en Sjæl, som kunde virke uafhængigt af Legemet, og som levede efter Legemets Død, bleve ansete for at være religiøs Overtro, der vel havde sin Betydning hos Børn og barnlige Sjæle, men som den rationelle Videnskab maatte forkaste.

I det nittende Aarhundrede begyndte andre Røster at lade sig høre. Hypnotisme, Spiritisme og Okkultisme gjorde sig saa stærkt gjældende, at man tog fat paa en videnskabelig Undersøgelse af Spørgsmaalet: Har Mennesket en Sjæl? I det Store og Hele er man kommet til det Resultat, at dette Spørgsmaal maa besvares med Ja, og man skred til en strengt videnskabelig og paa Experimenter grundet Undersøgelse af Sjælens Egenskaber og Væsen. Det første psykologiske Værk blev skrevet af Lotze i 1852. Det første psykologiske Laboratorium grundlagdes i Leipzig i 1879 af Wilhelm Wundt, „den experimentale Psykologis Fader". Fra den Tid er den gaaet fremad med Stormskridt, ind-

til den nu indtager den mest fremskudte Plads blandt Videnskaberne. Hugo Münsterberg giver følgende Oversigt over dens Udvikling i sin Bog „Psykologien og Livet“:

„Ingen Edison eller Røntgen kan faa os til at glemme, at Fysikken og Fysiologiens store historiske Tidsperiode er forbi. Psykologien indtager nu den vigtigste og mest fremskudte Plads i vor Tids Tænkning og gjør sin Indflydelse gjældende i alle Livsforhold. Den begyndte med at analysere enkelte Tanker og Følelser og har udviklet sig til at omfatte alle Livets højere Funktioner og Sjælsytringer. Den begyndte med at studere Sjælelivet hos den Enkelte og er ilet fremad til Studiet af Samfundslivets Virksomhed og Love, af social Psykologi, af Psykologien i Kunst og Videnskab, Religion, Sprog, Historie og Retsvidenskab. Den begyndte med forøget Paapasselighed ved Selvstudium og har udviklet sig til en experimental Videnskab med de mest omstændelige Methoder og med Snese af store Laboratorier til sin Tjeneste.“

Denne saakaldte „nye Psykologi“ lærer, at Mennesket er en Dobbelthed, at det bestaar af en ydre og en indre Personlighed, at den ydre eller legemlige Personlighed styres og regjeres gjennem Hjernevirksomheden, men at den indre eller aandelige Personlighed kan virke uafhængigt af den ydre, kan fortsætte sin Tilværelse, efter at Legemet er dødt, og er en fra Legemet aldeles selvstændig Personlighed. Vi citere:

„Det er en Kjendsgjerning, at der er et tydeligt og uoverstigeligt Grændseskjel mellem de to Personligheders Livsytringer, at deres Funktioner ere aldeles forskjellige, at hver især har sine egne bestemte Evner og Egenskaber, og at hver især under visse Forhold og indenfor visse Grændser er i Stand til at handle selvstændigt.

Af Mangel paa en bedre Udtryksmaade vil jeg skjelne mellem disse to ved at kalde den ene for den objektive, den anden for den subjektive Personlighed. I Benyttelsen af disse Ord vil deres Betydning i almindeligt Sprogbrug blive en lille Smule forandret og udvidet; men eftersom de udtrykke min Mening mere fuldkomment end noget andet mig bekjendt Ord, foretrækker jeg at bruge dem i Stedet for at opfinde nye Ord.

Forskjellen mellem Menneskets to Personligheder kan i al Almindelighed udtrykkes paa følgende Maade:

Den objektive Personlighed erhverver sig Kundskab om den objektive Verden. Den modtager sin Viden gjennem de fem fysiske Sandser. Den er et Resultat af Menneskets fysiske Nødvendigheder. Den er Menneskets Fører i Kampen for Tilværelsen i den materielle Verden. Dens højeste Funktion er Evnen til at tænke.

Den subjektive Personlighed erhverver sig Kundskab om sine Omgivelser uden at benytte de fysiske Sandser. Den opfatter umiddelbart uden forudgaaende Overvejelse. Den er Følelseslivets og Hukommelsens

Sæde. Den udfører sine højeste Funktioner, naar de objektive Sandser ere i Hvile. Kort sagt, den er den Intelligens, der tilkjendegiver sig selv og virker hos det hypnotiske Medium, naar det er hypnotiseret...

Det, som jeg for Nemheds Skyld har valgt at kalde den subjektive Personlighed, viser sig i Virkeligheden at være en særskilt og selvstændig Enhed, og den egentlige Forskjel paa de to synes at bestaa i den Kjendsgjerning, at den objektive Personlighed simpelthen repræsenteres af den fysiske Hjernes Funktioner, medens den subjektive er en selvstændig Enhed, der er i Besiddelse af uafhængige Kræfter og Evner, har sin egen aandelige Organisation og er i Stand til at fortsætte sin Tilværelse uafhængigt af Legemet. Det er Sjælen." (Hudson: „Sjælelivets Love", Side 29—30.)

Den samme Forfatter giver saa en udførlig Beskrivelse af disse to Personligheders særlige Egenskaber, af hvilke de, der kjendetegne den subjektive Sjæl, ere højst mærkelige. Under normale Forhold kan Sjælen kun virke igjennem Legemet og holdes indenfor de af den objektive Personlighed afstukne Grændser, men naar denne delvis er sat ud af Virksomhed, som f. Expl. under den hypnotiske Søvn, optræder Sjælen uafhængigt af Legemet og Hjernevirksomheden, og det viser sig, at dens Egenskaber ere af en meget mærkelig Art. Den er for det første modtagelig for Indskydelser af alle Slags, og idet den antager enhver Indskydelse for Sandhed, handler den derefter. Dette leder Forfatteren til den Anskuelse, at Sjælen ikke er i Stand til at drage Slutninger eller tænke konstruktivt; den overvejer Intet, spørger ikke, om det er rigtigt eller ej, men forudsætter, at Alt er Sandhed.

Sjælen er endvidere i Besiddelse af en fuldkommen og absolut Hukommelse, aldeles uafhængig af Legemet og Hjernevirksomheden, saaledes at den subjektive Personlighed under hypnotisk Paavirkning kan erindre Ting, som ere fuldstændig glemte i vaagen Tilstand under den objektive Personligheds Kontrol. Ud fra disse Egenskaber hos Menneskets indre Personlighed eller Sjælen kunne mange saadanne Fænomener som Spiritisme, Telepathi, Fremsynethed osv. forklares paa en naturlig Maade, uden at det gjøres nødvendigt at søge Tilflugt til Afdødes Aander; dog tillader Pladsen os ikke at berøre dette Emne ved denne Lejlighed. Hvad vi nu have i Sinde er at vise, at disse, den ny Psykologis Resultater, fremkomne og formulerede i den sidste Del af det nittende Aarhundrede og i Begyndelsen af dette, ere i Overensstemmelse med Profeten Joseph Smiths Udtalelser allerede i Trediverne.

(Fortsættes.)

— Dersom Du elsker Livet, spild da ikke din Tid; thi det er Tid, som Livet bestaar af. Franklin.

Fred gjennem Religionen.

I Anledning af Ordinationen af et Antal Kardinaler fornylig gjorde Paven i sin Tale til dem nogle Bemærkninger om Nødvendigheden af at skabe social og politisk Fred ved en Gjenoprettelse af Kirkens Indflydelse, hvormed han uden Tvivl mente den Kirke, hvis Overhoved han er.

Det er fuldkommen rigtigt, at varig Fred mellem Samfundsklasser og mellem Nationer aldrig vil kunne oprettes uden gjennem Religionens Indflydelse. Menneskene maa lære korrekte Principper og være villige til at benytte dem i deres daglige Liv saa vel som i saadanne Sager, der have international Betydning, før der kan blive Fred og god Forstaaelse mellem Menneskene, og der er ingen anden Magt end netop Religionen, der kan lære Menneskene disse Sandheder og tillige faa dem til at efterleve dem.

Det er imidlertid ogsaa sandt, at den romersk-katholske Kirke har havt rig Lejlighed til at vise sin samfundsforbedrende Indflydelse i Verden, men har forfejlet sit Maal. Igjennem flere Aarhundreder var denne Kirke den mægtigste paa Jorden; Konger og Kejsere bøjede sig for den og lystrede dens mindste Vink; dens Bestemmelser bleve gjennemførte ved Sværdets Hjælp; et Ord fra Rom bragte Nationerne til at bæve, og i al den Tid vedblev man at kjæmpe og strides; Europas Jord gjennemtrængtes af Blod; Fyrster gave Befaling til hele Folkestammers totale Udryddelse og saa' ligegyldigt til, naar Adelsmænd udførte de mest uretfærdige og grusomme Handlinger imod forsvarsløse Mennesker; men de vare dog rettroende Kristne, der overholdt alle Kirkens Regler og ustandseligt fremsagde Bønner paa deres Paternoster. Dette er historiske Kjendsgjerninger. Selv i vore Dage er den katholske Kirkes Indflydelse i vor Naborepublik Mexiko, hvor denne Kirke er eneraadende, ikke tilstrækkelig til at forhindre Medlemmer af det ene Parti fra at skjære Halsen over paa Medlemmer af det andet, nagtet det er deres Landsmænd.

Vi høre sommetider Tale om de uvidende Mexikanere. Hvorfor ere de uvidende? Hvorfor kunne saa mange af dem hverken læse eller skrive? Dersom Kirken havde benyttet sin Magt og Indflydelse til at fremme Kultur og Oplysning, Frihed og Retfærdighed, vilde Mexikanerne ikke nu ødelægge deres eget Land; de vilde da prøve paa at løse disse Spørgsmaal paa en grundlovsmæssig Maade. Romerkirken har havt Aarhundreder til at udføre dette Oplysningsarbejde.

Verden trænger til vor Frelsers Religion, der lærer, at alle Mennesker ere Brødre og ere lige for Gud; thi han er deres fælles Fader. Den trænger til en Religion, der gjør Menneskene frie i alle Henseender og lærer dem at tænke og handle for sig selv. »Deseret News«.

Lørdag den 15. August 1914.

Urolige Tider.

De sidste Dages store Begivenheder minde os meget om Apostlen Pauli Ord, som lyder:

„Naar de sige: „Fred og ingen Fare!" da kommer Undergang pludselig over dem, ligesom Veerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undfly!"

Krigen mellem Østrig-Ungarn og Serbien og den senere udbrudte Krig mellem Tyskland, Rusland, Frankrig og England har tændt Krigsflammen over hele Europa, og det Hele er sket i et Nu, næsten uden Varsel. Disse mægtige Nationer med deres store, velrustede Hære ere nu tilsyneladende bestemte paa at maale Styrke med hverandre, og hver for sig anraabe de Gud om Hjælp og Sejr. Den mørke og truende Krigssky, der saaledes hænger over Europa, foraarsager Sorg og Bekymring hos de fleste Mennesker, som direkte eller indirekte ville blive berørte af den forestaaende frygtelige Katastrofe, der ifølge den tyske Kejsers Udtalelse vil koste uhyre Pengesummer og Strømme af Blod. Den Tilstand, der gjør sig gjældende overalt i Europa, fylder ethvert Hjerte med Ængstelse over, hvad Fremtiden vil bringe. De Rige og Fornemme ere betagne af Frygt for at miste deres store Skatte, medens Arbejderne og de Fattige med Bekymring se Fremtiden imøde. Mange Livsfornødenheder, indbefattende Brændsel, ere allerede stegne til det dobbelte i Pris, og samtidig rygtes det, at Fabriker og andre Arbejdsinstitutioner ville blive standsede som Følge af den truende Krig, hvilket i mange Henseender forværrer Stillingen i en foruroligende Grad. For Danmarks Vedkommende er Jernbanetrafiken hæmmet meget, og det Samme gjælder Dampskibsfarten, hvad den udenlandske Trafik angaar. I flere af Verdens Storbyer lukkes Børser og Forretningshuse, og Usikkerheden bliver større og større i den finansielle Verden.

Det Hele kan med Rette kaldes „Babel" — Forvirring, der er beskrevet i Johannes' Aabenbaring, hvor det hedder: „Og Jordens Kjøbmænd græde og sørge over hende, fordi Ingen mere kjøber deres Ladning... Og alle Styrmænd og alle Skippere og Søfolk og Alle, som arbejde paa Havet, stode langt borte og raabte, da de saa' Røgen af hendes Brand, og sagde: Hvor var der Mage til den store Stad?... Og en vældig Engel løftede en Sten som en stor Møllesten og kastede den i Havet og sagde: Saaledes skal Babylon, den store Stad, nedkastes i Hast og ikke findes mere." I den store Trængsel, som blev vist Johannes, hørte han en mægtig Røst fra Himmelen, som sagde: „Gaar

ud fra hende, mit Folk! for at I ikke skulle blive meddelagtige i hendes Synder og ikke rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder ere opdyngede indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdighed i Hu."

Gud har i vore Dage oprejst en stor og mægtig Profet — Joseph Smith, der har advaret Menneskene imod de forestaaende Ulykker og de frygtelige Straffedomme, som forestaa, ligesom Noah gjorde i gamle Dage. Lig Profeten Esajas begyndte den mærkelige Mand sin Mission med disse Ord: „Hører, I Himle! og Du, Jord! mærk, thi Herren har talet." Men ligesom Tilfældet var med andre af Guds Profeter, saaledes blev hans advarende Røst overdøvet af Skriget: „Falske Profeter, Gud taler ikke mere!" Og tilsidst faldt han som en Martyr og beseglede Vidnesbyrdet med sit uskyldige Blod. I Lærdommens og Pagtens Bog — en Bog, som indeholder Guds Aabenbaringer, givne ved Profeten Joseph Smith — hedder det i Begyndelsen af Kirkens Opkomst: „Og en Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage... Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær; Herrens Vrede er optændt, hans Sværd er drukkent i Himlen, og det skal falde paa Jordens Indvaanere. Og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ejheller hans Tjeneres Røst, ejheller give Agt paa Profeters eller Apostlers Ord, skulle udryddes af Folket; thi de ere afvegne fra mine Skikke og have gjort min evige Pagt til Intet... Jeg Herren er vred paa de Ugudelige og holder min Aand tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Vrede og besluttet Krig paa Jorden; de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker.... Thi se; Hævnen kommer hastig, som en Hvirvelvind, over de Ugudelige, og hvo skal undkomme. Herrens tugtende Ris skal komme over dem ved Nat og ved Dag, og Rygtet derom skal plage alle Folk; dog skal det ikke ophøre, førend Herren kommer."

Dette er Herrens Ord til denne Slægt ved den Sidste-Dages Profet, hvilke tilsyneladende nu gaa bogstavelig i Opfyldelse. Gud den Almægtige befaler nu alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i Jesu Kristi Navn og have en fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilken de ikke kunne blive frelste i Hans Rige. Det er ikke vor Hensigt at skræmme Nogen, men vi opfordre alle sandhedssøgende Mennesker til at give Agt paa Tidens mægtige Tegn, der bebude Mesterens andet og herlige Komme. Vi indbyde Alle til at samle sig under Sandhedens herlige Banner, saaledes at de kunne blive regnede blandt Zions Folk, som ville glæde sig, medens de Ugudelige sørge.

Vi ønske ved denne Lejlighed at henlede Menighedens Medlemmers Opmærksomhed paa de Forpligtelser, som kræves af os til alle Tider

og under alle Omstændigheder, nemlig: „Vi tro, at alle Mennesker ere pligtige til at understøtte og opretholde de respektive Regjeringer, under hvilke de opholde sig.... Vi tro, at Enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Øvrigheder som saadanne, der ere satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige, og alle Mennesker skylde Loven Agtelse og Ærbødighed." I vort kjære lille Danmark har Hs. kongelige Majestæt nylig udstedt et Budskab til Landets Undersaatter, som vi i al Underdanighed ville efterkomme og samtidig bede enhver af Kirkens Medlemmer holde sig efterrettelig; det lyder som følger:

Et kongeligt Budskab.

Under de alvorlige Forhold, som er fremkomne for vort Fædreland ved de sidste Dages skæbnesvangre Begivenheder, føler vi Trang til at udtale følgende overfor vort Folk:

Ingensinde paakaldtes stærkere end nu Ansvarsfølelsen baade hos den enkelte og hos Nationen i dens Helhed.

Vort Land staar i venligt Forhold til alle Nationer. Vi tør nære tryg Forventning om, at den strenge og til alle Sider ensartede Neutralitet, som altid har været hævdet som vort Lands Udenrigspolitik, og som ogsaa nu uvægerligt vil blive fulgt, vil blive agtet af alle.

Men naar dette er Regjeringens og alle ansvarlige og besindige Mænds fælles Opfattelse, saa maa vi ogsaa stole paa, at ingen ved utidig Stemningsytring, ved ubesindig Demonstration eller paa lignende Vis gør Brud paa den Værdighed og Ro, der er saa afgørende for at skabe Tillid til vort Fædrelands Holdning. Enhver har nu sit Ansvar og sin Pligt. Vi føler os overbeviste om, at Stundens Alvor vil præge alle danske Mænds og Kvinders Handlinger.

Gud bevare vort Fædreland.

Christian R.

Zahle.

Maa Gud velsigne og beskytte sine Tjenere og de Hellige samt alle oprigtige Mennesker overalt paa Jorden!

Hans J. Christiansen.

Til Ældsterne og de Hellige i den skandinaviske Mission.

Paa Grund af den sørgelige Stilling, som hele Europa for Tiden befinder sig i, og som foraarsager Forvirring og Ængstelse hos Alle ved Tanken om Krigens grusomme Rædsler, beder jeg Eder, mine Medbrødre, om at bevare Koldblodighedens og Besindighedens Aand og i uforstyrret Ro fortsætte Eders Gjerning med at frembære Evangeliets frelsende Budskab, indtil Han, som styrer Menneskenes Skjæbne, og som kjender alle Ting, gjennem sine udvalgte Tjenere i Zion siger: Det er nok. Lad Ingen af os tænke paa at forlade vor Post i Utide, men

som tapre Mænd virke for den Sags Fremme, hvortil vi ere beskikkede af den Allerhøjestes Tjenere.

Til de Hellige vil jeg sige: Vær ved godt Mod; thi Herren er paa vor Side, hvis vi holde alle de Bud og Pagter, som vi i Hjertets Oprigtighed have indgaaet med Ham.

Eders Broder i Kristo

Hans J. Christiansen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Lignelsen om Natilfoget.

En Erindring fra Studenterdagene.

Af Dr. James E. Talmage.

I mine Skoledage for over et kvart Aarhundrede siden var den Klasse, som jeg tilhørte, sendt ud for at gjøre Studier i fri Luft, hvilke hørte med til vort Kursus i Geologi — den Videnskab, der handler om Jordens Oprindelse og Jordskorpens Bestanddele og Sammensætning, men især om de forskjellige Stenarter, disses indre Beskaffenhed og de Forandringer, de have været og vedblivende ere Gjenstand for — kort sagt, det er Verdenernes Videnskab.

Den Opgave, vi havde faaet overdraget, beskjæftigede os i flere Dage. Vi havde vandret over og undersøgt og kortlagt milevide Strækninger af Lavland og Højland, af Bakker og Dale, af høje Klippetoppe og dybe Bjergkløfter. Lige da den til Undersøgelsen fastsatte Tidsfrist var ved at udløbe, bleve vi overraskede af en voldsom Storm, der efterfulgtes af et stærkt Snefald; det kom aldeles uventet, eftersom det var udenfor Aarstiden, og det tiltog i Voldsomhed, saaledes at der var Fare for, at vi kunde blive indesnede i Bjergene. Uvejret naaede sit Højdepunkt, medens vi vare i Færd med at stige ned ad en lang og stejl Bjergskraaning flere Mile fra den lille Jernbanestation, hvor vi haabede at komme med et Tog samme Aften til Hjemmet. Med stort Besvær naaede vi Stationen sent om Aftenen, medens Uvejret vedblev at rase. Vi vare meget forkomne af Kulde, da vi havde været udsatte for den bidende Vind og Sneens Fygen; men paa Stationen erfarede vi til vor store Skuffelse, at Toget var standset af Snedriver nogle faa Mil fra det Sted, hvor vi opholdt os.

Stationshuset, der ogsaa var Telegrafstation, var ensomt beliggende, en Mil fra nærmeste Landsby, og havde kun eet lille Værelse. Aarsagen til, at man vedligeholdt en Telegrafstation paa dette Sted, var Banelinienes farlige Beskaffenhed der i Omegnen, og fordi man

havde fundet det hensigtsmæssigt at opstille en Vandbeholder, hvorfra Lokomotiverne kunde forsynes med Vand. Det Tog, som vi ventede paa, var det saakaldte „Ugleexprestog" — et hurtigtgaaende Nattog, hvis Fartplan kun tillod det at gjøre ganske faa Ophold og det kun ved de vigtigste Stationer; men vi vidste, at det var nødsaget til at standse for at forsyne sig med Vand ved den afsides Station, hvor vi ventede.

Langt over Midnat ankom endelig Toget i det mest forrygende Snevejr og i hylende Blæst. Mine Kammerater skyndte sig ind i Toget; men jeg blev udenfor en Stund; thi Lokomotivføreren havde vakt min Interesse. Under det korte Ophold, og medens hans Medhjælper sørgede for Vandforsyningen, puslede han ved Maskineriet, rettede paa Noget hist og her og gav det Smørelse samt eftersaa hele det stønnende Lokomotiv. Uagtet jeg saa', at han havde travlt, dristede jeg mig til at spørge ham, hvorledes han var til Mode en Nat som denne — vild, uhyggelig og rasende, hvor alle onde Magter syntes at være slupne løs, og hvor Stormen hylede og Faren truede paa alle Sider. Jeg tænkte paa Muligheden, ja Sandsynligheden af, at Snedriver eller Sneskred kunde løsne Broer og Overkjørsler eller løsrive Jord- og Stenmasser fra Bjergenes Sider, og paa mange andre mulige Hindringer. Jeg indsaa, at hvis der skete en Ulykke, vilde Lokomotivføreren og Fyrbøderen være de mest udsatte. Et voldsomt Sammenstød vilde utvivlsomt koste dem deres Liv. Alle disse og mange andre Tanker udtrykte jeg i korte Spørgsmaal til den travlt beskjæftigede Lokomotivfører.

Hans Svar var en Lektie til mig, som jeg endnu ikke har glemt. Det kom i korte og usammenhængende Sætninger og lød omtrent som følger: „Se paa Lokomotivets Lanterne. Lyser den ikke Sporet op for et Hundrede Meter eller mere? Godt; Alt, hvad jeg forsøger at gjøre, er at tilbagelægge disse Hundrede Meter paa et oplyst Spor, som jeg kan se, og paa hvilket Stykke jeg veed, at Vejen er aaben og sikker. Og jeg forsikrer Dem," sagde han, idet jeg gjennem Snefoget og i Lampelysets svage Skjær saa' et godmodigt Smil paa hans Læber og et lystigt Blink i Øjet, „jeg har aldrig været i Stand til at kjøre denne min gamle Maskine saa hurtigt, at den har kunnet indhente disse Hundrede Meter. Lyset fra Maskinen er altid foran mig!"

Da han klatrede op paa Maskinen for at fortsætte Rejsen, steg jeg ind i den første Vogn, og da jeg satte mig tilrette i Sædet og mærkede den behagelige Varme, der var i saa stor Kontrast til Kulden og Mørket udenfor, tænkte jeg paa den sværtede og oliebesmurte Lokomotivførers Ord. De vare fulde af Tro — den Tro, der udfører store Ting, den Tro, der giver Mod og Standhaftighed, den Tro, der leder til Handling. Hvis nu Lokomotivføreren havde svigtet, hvis han havde givet efter for Angst og Frygt og nægtet at føre Toget videre paa Grund af den truende Fare? Hvem veed, hvilke Følger dette kunde have haft, hvilke store

Planer der kunde være blevne forstyrrede, og hvilke vigtige og betydningsfulde Foretagender der kunde være mislykkede.

Et lille Stykke af det snedækte Spor var oplyst; paa dette korte Stykke kjørte han fremad!

Vi vide maaske ikke, hvad de kommende Aar have i deres Skjød, ja ikke en Gang, hvad de nærmeste Dage eller Timer ville bringe. Vi vide ikke, hvad der er foran os, men nogle faa Meter eller muligvis kun nogle faa Fod er Vejen sikker, vore Pligter tydelige og vor Kurs belyst. Tilbagelæg dette korte Stykke; tag det næste Skridt, oplyst af Guds Inspiration, og bliv ikke bange; thi Lyset vil altid være foran!

Aabenbaring.

Af Mollie Higginson i »Millennial Star«.

Dersom vi kaldte alle de forskjellige religiøse Sekter i Verden sammen og bad dem, om de vilde sige deres Mening om fortsat Aabenbaring, da er jeg overbevist om, at de uden Undtagelse vilde udbryde: „Bibelen indeholder alt det, som Gud nogensinde vil aabenbare til Menneskene.“ Som Bevis herfor vilde de henvise til Aab. 22 : 18: „Jeg vidner for Enhver, som hører denne Bogs Profetis Ord: Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som der er skrevet om i denne Bog“; men de vilde være forsigtige nok til ikke at anføre det følgende Vers: „Og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Profetis Bogs Ord, da skal Gud tage hans Lod bort fra Livets Træ og fra den hellige Stad, om hvilke der er skrevet i denne Bog.“ Har Verden nu den rigtige Forstaaelse af disse Ord? Da man samlede Bibelens Bøger og bestemte, hvilke af dem der skulde indlemmes i den hellige Bog, antager jeg, at man læste dette det 18. Vers og sluttede, at den Bog, der indeholdt disse Ord, burde have Plads som den sidste i Bibelen og saaledes afholde Andre fra at lægge Noget til Guds Ord.

Men dersom disse Ord gjælde overfor alle Bibelens Bøger, da ere alle Forfattere efter Mose Dage under den samme Forbandelse; thi Moses siger i 5. Mos. 4 : 2: „I skulle Intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og Intet tage derfra, at I maa bevare Herren Eders Guds Bud.“ Endvidere siger Salomon i Ord. 30 : 6: „Læg Intet til hans Ord.“

Nej; disse Ord af Johannes hentyde kun til Aabenbaringens Bog, hvilket tydeligt fremgaar af det 19. Vers, hvori han siger: „denne Profetis Bogs Ord“, og Folk, som lægge den Mening i disse Ord, at Gud har aabenbaret alt det, han har i Sinde at aabenbare, kunne ikke have noget virkeligt Kjendskab til den øvrige Del af Bibelen.

Dersom disse Udtalelser af Johannes have Hentydning til den hel-

lige Skrift som et Hele, maa vi ikke nøjes med at benytte en Del af dem, men ogsaa benytte de øvrige, og det 19. Vers advarer mod at tage Noget bort fra Bogens Ord. Af Judas 3. Vers fremgaar det, at han skrev andre Ting end dette ene Kapitel, og i det 14. Vers taler han om Enoks Profetier. 1. Krøn. 29 : 29 meddeler os, at Nathan og Gad ligeledes skrev Bøger, og mange andre Bøger og Epistler ere nævnte i Bibelen, men findes ikke i den. (Se Bibel-Citater Side 111.) Hvor ere disse Skrifter? vil jeg spørge. Ere de tilfældigvis gaaede tabte, eller fortæller Historien os ikke, at lærde Mænd have lagt Raad op om, hvilke Bøger der skulde, og hvilke der ikke skulde have Plads i Bibelen?

„Mormon"folket paastaar, at Aabenbaringer ikke ere ophørte. Dersom de derfor rammes af Forbandelsen i Aab. 22 : 18, vil Verden paa samme Maade rammes af Aab. 22 : 19. Men den Bog, som der her tales om, er kun selve Aabenbaringens Bog. Lad os nu gaa til Bibelen og se, hvilke Oplysninger den kan give os om dette Emne. Vi ville først henvise til, hvad Johannes Aabenbareren siger. I Aab. 4 : 1 læse vi: „Stig herop, og jeg vil vise Dig, hvad der skal ske herefter."

Johannes vilde faa saadanne Ting at se, som skulde finde Sted, ikke i hans egen Tid, men en Gang i Fremtiden, og iblandt disse, fortæller han os i 14 : 6, saa' han en Engel flyve midt igjennem Himlen, som havde det evige Evangelium at forkynde for alle dem, der bo paa Jorden. Jesus siger til sine Disciple som Svar paa deres Spørgsmaal angaaende de sidste Dage (Matt. 24 : 14): „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folkeslagene; og da skal Enden komme."

Dette tyder ikke paa, at Aabenbaring er ophørt; thi dersom vi forbinde de to Skriftsteder, da læse vi, at i de sidste Dage vil en Engel fra Himlen komme med Evangeliets glade Budskab og oprette Guds Rige paa Jorden. Han vil aabenbare sig for Nogen her paa Jorden, som (ved Hjælp af Missionærer) vil gjøre alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk bekjendte med det Budskab, som Engelen har bragt, og dette vil finde Sted kort Tid før Kristi andet Komme. Hvem vil denne Engel vise sig for? Amos (3 : 7) fortæller os, at „den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne". Læg Mærke til, at Herren ifølge dette Skriftsted ikke vil gjøre Noget for sit Folk paa Jorden, før han har kundgjort dette for sine Profeter.

I gamle Dage vare Israels Børn Guds Folk paa Jorden, og Gud aabenbarede alle sine Hensigter til dem gjennem sine Profeter, som vandrede iblandt dem. Men Israels Børn henfaldt til Synd og Ugudelighed, og Herren udstødte dem. Stødte han dem bort for evig? Vil

han aldrig tilgive dem deres Synder? Jo, Gud er Kjærlighed, men han er ogsaa Retfærdighedens Gud. Naar Retfærdighedens Fordringer ere blevne fyldestgjorte, vil Kjærligheden raade, og Gud vil udstrække sin Haand og atter vende sit smilende Ansigt til sit Folk. „Naar I forsynde Eder, da skal jeg adsprede Eder iblandt Folkene; men naar I vende om til mig og holde mine Bud og gjøre efter dem, om da end nogen af Eder er bortdreven indtil Himmelens Ende, saa vil jeg dog samle dem derfra og føre dem til det Sted, som jeg har udvalgt, til at lade mit Navn bo der." (Neh. 1 : 8, 9.) Læs ogsaa Esajas 11 : 11 Vers til Enden. Dette henviser i Særdeleshed til Jøderne, som Herren i de sidste Dage vil indsamle til Jerusalem. Ere Jøderne alene Guds Folk? Nej, vi læse i Joh. 10 : 16: „Og jeg har andre Faar, som ikke høre til denne Fold; ogsaa dem bør jeg føre, og de skulle høre min Røst; og der skal blive een Hjord og een Hyrde." Andre Folk, som ikke ere Jøder, skulle høre Herrens Røst og blive bragte ind i hans Fold. Hvem ere disse andre Faar? Hvor ere de? Vi ønske at vide dette. Have Menneskene ved Hjælp af deres egen Visdom været i Stand til at besvare disse Spørgsmaal i Løbet af de Aarhundreder, som ere forløbne, siden disse Ord bleve udtalte? Nej. Og dog siger Verden, at ny Aabenbaring ikke er nødvendig.

Gaa nu til Es. 2 : 2, 3 og Mika 4 : 1—2. Her læse vi: „Og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Hus's Bjerg skal være grundfæstet oven paa Bjergene og ophøjet over Højene; og alle Hedninger skulle strømme til det... thi fra Zion skal udgaa Lov og Herrens Ord fra Jerusalem." Sammenligne vi disse Skriftsteder, da se vi, at „i de sidste Dage skal Herrens Hus bygges i Bjergene, og alle Folkeslag skulle strømme til det for „at lære mere om hans Veje og vandre bedre paa hans Stier". Det Sted, som her omtales, er ikke Jerusalem; thi der staar, at Loven skal gaa ud fra Zion saavel som Herrens Ord fra Jerusalem. Hvor er Zion? Hvad er det for Bjerge, der omtales? Kan Verden svare paa disse Spørgsmaal? Nej; thi den siger, at Zion er Jerusalem.

Læs nu Daniel 2 : 44: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa." Dette er Slutningsverset af Daniels Udtydning af Nebukadnezars Drøm. De fire store Rigers Opkomst, som omtales i Drømmen, ere nu historiske Kjendsgjerninger, og Daniel siger, at efter disse Rigers Opløsning og paa den Tid, da Landet er delt i mange mindre Riger, hver med sin egen Konge, vil Himmelens Gud oprette et Rige paa Jorden, som skal bestaa for evigt. Hvor er dette Rige? Naar vil det blive oprettet? Verden kan ikke give os nogen Forklaring, og dog siger den, at Aabenbaring ikke mere er nødvendig.

Lad os nu betragte Profetierne i Esajas 29. Kapitel. Her læse vi

om en Stad, der skal være for Herren som Ariel, den Stad, i hvilken David boede; det vil sige, et Sted skal beredes, der skal være saaledes, som Jerusalem var, og blive saaledes, som Jerusalem nu er. I sin Blomstringsperiode var Jerusalem en skjøn og herlig Stad, hvis Indbyggere glædede sig over dens Magt og Indflydelse, over dens pragtfulde Tempel og vare villige til at tjene Herren. Dette andet Sted skal være som Jerusalem, men ligesom Jerusalem maa det gaa til Grunde.

(Fortsættes.)

Missionærernes Rapport for Juli 1914.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
William Jensen	Aalborg	11	8777	291	2600	239	61			1
Wilford L. Breinholt	Aarhus	16	18114	681	6562	361	118	2	3	1
Denmark Jensen	Kjøbenhavn	16	17267	1889	7841	546	114	4		2
Ole Andersen	Bergen	11								
A. Amundsen	Kristiania	16	3817	288	1269	624	104	3		
Lawrence Hansen	Trondhjem	9	6336	285	2566	218	63	2		
Totalsum for Missionen		79	54313	3434	20838	1988	460	11	3	4

Ovenstaaende Rapport for Juli viser, at det største Arbejde gjennemsnitlig pr. Missionær er udført i følgende Konferencer:

1. Skrifter uddelte.

1. Aarhus Konf. 1132, 2. Kjøbenhavns Konf. 1079.

2. Bøger omsatte.

1. Kjøbenhavns Konf. 118, 2. Aarhus Konf. 43.

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Kjøbenhavns Konf. 490, 2. Aarhus Konf. 410.

4. Evangeliske Samtaler.

1. Kristiania Konf. 38, 2. Kjøbenhavns Konf. 34.

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)